

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **A. M.**

skazanego z art. 177 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu 28 października 2024 r., na posiedzeniu bez udziału stron,
wniosku obrońcy skazanego
o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu
z 21 lutego 2024 r., sygn. akt II Ka 111/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wieluniu
z 23 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 62/20,

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wywiedzionej w sprawie skazanego A. M. obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, wskazując na to, że „W ocenie skarżącego, jest oczywistym, że wykonanie prawomocnego wyroku Sądu I instancji, skazującego oskarżonego na 6 i pół roku pozbawienia wolności, spowoduje dla oskarżonego nieodwracalne, ciężkie skutki. Przy tym podniesione uchybienia wobec wyroków są zasadne i podważają trafność ustaleń i ocen przyjętych za ich podstawę.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według którego orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Od dawna przyjmuje się w judykaturze, że korzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 532 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych wskazuje na oczywistą ich zasadność.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że zawarta w kasacji obrońcy skazanego argumentacja nie jest tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej wadliwości kwestionowanego wyroku Sądu odwoławczego.

W tej sytuacji, respektując wyrażoną w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasadę bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*).

[J.J.]

r.g.